

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 45. De definitione & diuisione depositi: deq; obligationibus ac
actionibus quæ ex eo oriuntur,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

rio in quo is inferuit, attentaque multitudine aut raritate eorum, qui ad illud exhibendum offeruntur, constitui solet eo tempore, eoque loco in quo exhibendum est. Hoc patet, quia merces rationem habet pretij, ac iustum pretium si non sit lege taxatum, ex communi aestimatione (prout habetur in *in proced. cap. 16. docum. 2.*) iudicandum est, secundum quam ex sequenti documento tertio, latitudinem habet infimi, medij, & summi. Vnde intelligitur, quia pretium ex eo quod sit infimum, non definit esse iustum; famulum cui constituta est, soluiturque; merces non egrediens limite iusti pretij, nihil amplius posse vel exigere tanquam sibi debitum: vel si ei non concedatur, occulte accipere de bonis domini in compensationem suorum obsequiorum.

SECUNDUM documentum est. Si merces minor infima consuecta sit: uatur famulo, restituendum est ei incrementum usque ad limites iusti pretij. Hoc patet, quia nulla est ratio cur minore mercede seruire debeat, quam communiter ceteri. Immo, *vt addit in cit. dispur. Molina, §. Quod itaque*, si compulsus fuit seruire inuitus, restituendum est illi usque ad iustum pretium medium: quia uelle potest non locare se pro iusto pretio infimo, ad idque habet ius. Patitur tamen exceptionem hoc documentum, *vt adhuc idem ibid. addit*, quando quis non indiget ministerio talis famuli & tantum ad preces ipsius, vel alterius ipsum misericorditer suscipit, & sustentat, donec inueniat cui pro mercede seruiat. Si tamen interea comperiret, operari ipsius uilia sibi esse, lucrumque ex eis caperet, teneretur ei iuxta perceptam utilitatem iustum stipendium tribuere, cum aequitas id postulet, nec obiter misericordia quam in eum exercet.

TERTIUM documentum. Quando ex contractu locationis (*vt communiter solet*) famulo debetur sustentatio, eam debere talem esse, qualis consuevit similibus famulis suppeditari. Eadem enim ratio est de ea ac de mercede. Vnde Molina à peccato excusat famulum, cui non datur sustentatio quae perueniat ad eam mediocrem aut infimam, quae ordinarie dari solet, excusat inquam si aliquid occulte à domino accipiat quo id compensetur: ratio est, quia accipit id quod sibi debetur nec soluitur: quodque aliter, *vt supponimus*, obtinere non potest, quia nimirum non concedetur petiturum, aut non sine rubore, aliove periculo peti potest, aut si in iudicio petatur, plus in obtinendo infumetur, plusque molestiae accipietur, quam res ualet.

553. QUARTUM documentum est. Eum non teneri ad restitutionem, cui aliquis seruit stipendio minore iusto, cōdonando incrementū, siue propter beneficia accepta, siue ut amicitiam illius sibi conciliet; cōcepta spe maioris boni ab ipso, aut ipsius intercessione obtinendi. Ratio est, quia tunc non est nuda locatio, sed permixta cum donatione decrementi pretij iusti. Neque obstat quod locator forte frustrabitur ea spe, qua ductus, donauit: quia donauit quidem in eum finem, non tamen sub ea conditione, ut si illum non consequeretur, donatio redderetur nulla.

QUINTUM documentum. Iustam ceteri mercedem constitutam ministerijs officiorum ad quae obeunda pro ea, multi reperiuntur, seque offerunt; etiamsi non sit sufficiens ad competentem sustentationem. Hoc probatur, quia illud pretium communi aestimatione iustum merito censetur, quod non solet tanquam insufficienti recusari, aut uno recusante statim adest alius qui admittat. Sicque *vt ibidem §. Vt haec, Molina notat*, excluduntur excusationes eorum qui gerunt officia regalia, aut alia publica, aut nobilibus inferuientes comitando ipsos, aut ipsorum uxores; aut alia munia obeuntes in domibus ipsorum, occulte de bonis regijs, aut aliorum quibus seruiunt, accipiunt aliquid, causantes stipendium sibi dari sic tenue, ut nequeat se illo sustentare, tanquam ea sit causa sufficiens ad ipsos excusandos ab onere restituendi.

554. SEXTUM documentum est. Eos qui alicui seruiunt nulla certa mercede constituta, si obsequia praestent, quae communiter solent certa mercede constituta praestari, qualia sunt bubulorum, pastorum, aurigarum, & similibus, quantumuis mercedem arbitrio domini reliquerint, illis

tamen eam soluendam esse pro iisdem ministerijs iustam, in ea regione consuetam. Ita enim ratio aperte postulat. Si uero sint alia obsequia, qualia sunt multa quae nobilibus exhibentur, uidentur esse quid consuetudo regionis ferat, & in seruientium, ac eorum quibus seruitur, obsequiorumque qualitas exigat. Nam interdum obsequia eiusmodi sunt, ut sufficienter compensari censeantur, si famulo competens in victu, & vestitu sustentatio praebetur. Sic enim Principes de rigore iustitiae pro obsequiisque exhibent ipsis pueri honesto loco nati, quos parentibus efflagitantibus in suam familiam admittunt, non censeantur plus debere, quam ut illos honeste sustentent ac vestiant, aulicisque, & uerbis moribus insistant, atque habiliores ad maiora obsequia, & munia reddant. Interdum uero obsequia eiusmodi sunt, ut uita competentem victum & vestitum, debeat pro illis retributio, quae facienda est ad aequalitatem pro ratione temporis, & eorumdem obsequiorum qualitate. Cui debito nobilibus plerumque satisfacere solent exhibendo famulis fauorem, quo promoueantur ad officium aliquod lucrosius.

555. ULTIMUM documentum est. De posteriori genere famulorum idem dici posse, ac dictum est priori, nimirum si aliqua de bonis dominorum, ipsis iuste inuitis, sibi usurpent, aut male consumant, & peccate, & ad restitutionem teneri. Quae de re serio monendi sunt à confessario, & instruendi de ratione restituendi, si opus sit. Excusari autem, & à peccato, & à restitutione, si capiant in compensationem iustam, nempe, quia, cum non admittuntur ipsi ad victum & vestitum necessaria, qualia in alijs domibus communiter solent ac debent similibus famulis subministrari; tantum de bonis dominorum accipiant, quantum ad compensationem talis iniuriae requiritur, neque plus. Quod tamen aduerte locum non habere quando sine maximo suo rubore, aut alio notabili detrimento, necessaria sibi ad victum, & vestitum, famuli ipsi petere possunt à domino, qui non recusat. Nam inter conditiones licitae compensationis, illa una est, quod res debita nequeat aliter quam per eam obtineri.

TRATATVS VII.

De deposito & de pignore seu hypotheca.

556. DE deposito in iure Canonico. lib. 3. Decretalium, titulus est 16. & in iure Ciuili Digestis libri 16. titulus 3. ac Cod. libri quarti tit. 34. Depignore autem seu hypotheca in iure Canonico est tit. 21. libri tertij Decretalium, & in iure Ciuili Digestis libro 20. in sex titulos distinctus: & Cod. tit. 14. & alioquot sequentes in libro 8. De uoquoque autem eorum, ut de praecedentibus docebitur. Primo, quid & quotuplex sit. Secundo quae obligationes ac actiones ex eis oriuntur. Tertio, cuius damno res pereat aut deterioretur in illis. Quarto, quomodo finiantur: addendo tamen aliqua de pactis, & distractione pignorum scitu necessaria pro praxi. Doctores autem iidem de his contractibus agunt, qui de praecedentibus, & inter ceteros Ludouicus Molina copiose, à dispur. 522. ad 539. saepe memorati tractatus secundi.

CAPVT XLV.

De definitione & diuisione depositi: de obligationibus, ac actionibus quae ex eo oriuntur.

SVMMARIVM.

- 556 Definitio depositi, & quo modo per eam distinguatur à reliquis contractibus.
- 557 Depositorum est tantum in bonum deponens: & quo modo interdum induat naturam aliorum contractuum.
- 558 Quatenus possit, aut non possit depositarius vii re apud se deposita.

- 559 Dep. fito conuenit, cum non fieri in re propria, tum esse omnino gratuitum.
- 560 Depositum aliud iudiciale, aliud priuatum, quod varium est, tum ex parte rei depositæ, tum ex parte depositarij, tum etiam ex parte depositarij.
- 561 Obligationes quæ oriuntur ex deposito.
- 562 Actiones quæ dantur ratione depositi.

Definitio depositi.

SECTIO I.

556. **D**epositum ex lege i. in principio, ff. Depositum, est id quod custodiendum alteri datum est, eo videlicet significante custodiam se suscipere. Quod addo, quia non esset satis rem simpliciter posuisse in ipsius domo. Quæ definitio est quidē depositi prout res: sed satis indicat quid sit prout contractus, nimirum esse quo aliquid alteri tribuitur custodiendum, si que significat se custodiam suscipere. Ex eadem autem intelligitur primo, quod cum per depositum res depositario committatur tantum, vt eam custodiat, ex natura depositi, neque rei depositi dominium, neque illius vsum fructum transire ad depositarium, in eoque ipsum distinguitur à contractibus, de quibus dictum est hæc tenus. Per eos enim transferitur, vel dominium tam directum quam vtile, vt per mutuum, & emptionem, vel saltem vtile, hoc est, vtilis vel vsum fructus, vt per commodatum, & per locatum. Distinguitur etiam à pignore, seu hypotheca, quia etiam si pignoris vtilis non concedatur, vt nec depositi, ipsum tamen datur gratia cautionis, & securitatis pro debito, non autem depositum, sed solum ad custodiam rei quæ deponitur.

557. Intelligitur secundo, depositum natura sua fieri tantum in bonum deponentis, non autem depositarij, nisi cum ipsum degenerat in alium contractum, vt cum depositum apud te pecuniam, aut aliam rem vsum consumptibilem, vt frumentum, oleum, vinum, data tibi facultate vtendi illis si velis, tantumdem postea redditurus cum poteris, depositum induit rationem mutui, statim ac eo vti coepertis, vt notat Nauar. in *Enchiridion* l. 17. n. 180. in fine. Similiter si quis apud me deposuerit vestem, vel aliud non consumptibile vsum, cum facultate vtendi, aut etiã distrahendi si vultuero, statim ac vtilis fuero, rationem induit commodati, & cum primum distraxero, rationem accipit venditi, ita ut tunc res deposita petens depositario pereat, tãquam ei in quem translatum est dominium, iuxta legem Si quis nec causam, & legem Rogasti, ff. De rebus creditis, si certum petatur.

Ante vsum autem vel distractionem, in illis casibus nõ mutatur naturam depositi, colligitur ex lege Si sacculum, & ex lege Die sponsaliorum, ff. Depositum. Et hac ratione confirmatur, quia huiusmodi concessione facta, depositarius non suscipit depositum vt eo vtetur, tanquam adeptus illius dominium, sed vt si vellet, vti libere posset, tanquam certus de domini consensu. Sicque eadem concessio non obstat quin penes depositorem perseueret libera potestas repetendi depositum quando voluerit, antequam depositarius eo vtatur, in quo distinguitur à commodante, & multo magis à vendente, cui non est liberum, rem concessam repetere ante tempus expresse, vel tacite constitutum, vt habitum est in præced. tract. cap. 37. dub. 1.

558. Intelligitur tertio, non licere depositario vti re deposita contra domini voluntatem, sed vtendo peccare contra scriptum præceptum tanquã usurpatorem ei alienæ inuito domino, quando quidē in ipsum, neque directum, neque vtile dominium translatum est: & ideo si talis vtilis sit pretio æstimabilis, vt est equus, vestis, &c. tenetur soluere tale pretium.

Excusabitur tamen primo, si bona fide credat depositorem ratum habiturum talem vsum, etiam si postea constet displicuisse, atque, eo ita volente, oporteat eundem vsum compensare. Secundo, si talis vtilis sit in bonum eiusdem depositarij, vt v.g. deposuit quis vestem apud me, sique ea non vtar interdum, à tinea corroditur, aut nisi libris depositis vtar, capient ex puluere detrimentum, aut si equus semper maneret in stabulo, aliquid dani patiretur. Ad hæc, ex lege In nauem Sanseij, ff. Locati (quo pertinet hæc tradita à Molina disp. 523. & 524.) quancumque res depositæ con-

stitunt in numero, pondere, & mensura, vt pecunia, vel frumentum, vel vinum, tradunturque non obligantur, seu non clausæ, & absque prohibitione vtantur illis, tenentur tantummodo reddere alias eiusdem speciei, & bonitatis. Ideoque non est de se peccatum talibus vti, & illas consumere, dummodo quando cumque deponens petierit depositas, restituantur pares in eadem copia, & æqualis bonitatis, præsertim cum id cedat in commodum ipsius deponentis, quandoquidē illas inde habet assuetas etiã de casu fortuito. Quidquid enim depositarius ita acceperit, tenetur restituere, quantumcumque alias esset depositarij perituro, si depositarius illud non accepisset.

Ceterum vt commodato, sic deposito conuenit, non consistere in re propria depositarij. Et ita si furto, vel vi sublata est res mea, & is cui data est, vel vi subtrahatur, non tenetur legibus depositarij: quia tantum recuperari rem meam. Ita habetur ex lege Qui rem suam, ff. Depositum. Conuenit etiam deposito esse omnino gratuitum ex natura sua, adeo vt mercede interueniente, accipiat rationem locationis & conductionis: qui enim pro mercede rem sibi commissam custodit, locat operam suam & industriam ad eandem rem custodiendam, iuxta legem primã, §. Si vestimenta, & §. Si quis seruum, ff. Depositum. Vnde sequitur officium depositarij esse mercedem gratuitum. Neque aduertatur quod in Cap. Bona fides De deposito dicitur, depositarium obligari etiam ex culpa leui, quando pro mercede accipit ad custodiam depositi, quia late ibi sumitur depositarij nomen, pro eo etiam qui degenerauit in locatarium.

Diffinitio depositi.

SECTIO II.

560. **I**am depositum quoddam est iudiciale, & quoddam priuatum. Illud est, cum res aliqua litigiosa sub hac conditione traditur depositario (quem vocant sequestrem) vt eam custodiat & retineat, donec ex litis decisione constet cui eam fructibus debeat. De quo in cap. Examinata, De iudicijs, & in lege licet, ff. Depositum, videri potest Molina disp. 522. Sed non est in præsentia de illa sermo; sicut nec de eo quod causa vitandarum usurarum fit, quando creditor recusat accipere debiti solutionem, & ideo debitor ad euitandum cursum usurarum consignat eam, deponitque in publica, vel in sacra æde, ex lege Acceptum, Cod. De usuris. Etenim talis consideratio propria est eorum qui causas agunt in foro externo. Priuatum vero depositum est, quod simpliciter fit custodia gratia apud quemque priuatum, de cuius fidelitate confidimus. Et varium est pro varietate, siue rei depositæ, siue depositarij, siue depositarij. Res autem deposita hoc genere depositi (ex glossa ad Cap. Bona fides, Deposito verbo De culpa, sub finem) est tantum, vel aliqua mobilis, vt vestis, liber &c. vel aliqua se mouens, vt bos, equus, &c.

Iam res mobilis, vel est vsum consumptibilis, vel nõ est, vt libri, arma, vestes, ac vsum consumptibilis potro, vel est pecunia, vel alia res in mensura, aut pondere consistens, vt vinum, frumentum, æs, plumbum, &c. demum pecunia, vel est numerata, vel non numerata, sed obligata clausa v aliquo sacculo. Atque deponitur vel vt eadẽ numero reddatur, vel vt alia eiusdem speciei, & in æstimatione, functione vsuque æqualis, prout ante num. 558. traditum est, ex lege In nauem Sanseij, ff. Depositum.

Depositum autem, vel est rei dominus, vel non est. Et hic rursus, vel est legitimus rei deponentis possessor, vt tutor, curator, & conuincus, Prælati, filius familias, & seruus, bonorum quorum sunt administratores, & vsuarij ac usufructuarij bonorum quorum habent vsum, vel vsum fructum, vel non est legitimus possessor, vt fur & prædo, qui, vt colligitur ex lege 1. §. Si prædo, & ex lege Bona fides, in fine, ff. Depositum, deponere potest apud alium in scium furti vel prædæ.

Depositarius denique, vel est tantum vnus, vel sunt plures, de quibus illud est notandum, quod vt erque in solidum obligatur ad depositum, vt habetur ex lege prima §. Si

apud

apud duos, ff. Depositi. Quod idem est iudicandum, si res apud aliquem deposita, ipso mortuo pervenerit ad hæredes ipsius communitur, vt cum diuidi non potuit; non item si transierit ex parte ad vnumquemque: vt quando deposita est summa pecuniarum, & vnus heredum accipit vnã partem, & alius aliam, vnusquisque; solum tenetur ex parte quam accepit. Ita habetur ex lege Si duo, ff. Depositi.

Obligaciones, & acciones que oriuntur ex deposito.

SECTIO III.

561. **A**D hęc, quatuor sunt obligationes quas habet depositarius ex contractu depositi. Prima est, rem apud se depositam custodiendi ea fide, & cura qua solet res suas, ex Cap. Bona fides, De deposito, & ex lege Quod Nerua, ff. Depositi. Huius plenior cognitio habebitur ex sequenti capite in priorē sectione. Secunda est, rem depositam restituendi absque mora quocumque dominus illam repetet, ex eod. Cap. Bona fides, & ex lege 1. §. Est autem, ff. Depositi. Sunt tamen aliquot casus in sequenti cap. sect. posteriore proponendi, in quibus talis obligatio cessat. Tertia est, ex eadem lege prima, §. Si res deposita, rem depositam reddendi in eo statu in quo illam accepit, hoc est, non corruptam, nec fractam, nec diminutam, nec detritam, nec denique aliquo modo factam deteriore: atque adeo refarciendi quicquid detrimenti eadem res passa est iuxta dolo, aut culpa saltem lata. Quarta, non vi re deposita absque consensu expresso, vel tacito depositoris, si que vtatur, reus furti in iure dicitur, lege Si sacculum, ff. Depositi, & lege Qui furtum, ff. De conditione furtiua, & §. Furtum autem fit, Instituis De obligationibus que ex delicto nascuntur. Non procedit tamen hæc obligatio, iuxta ante habita in nu. 538. quando quis bona fide crederetur domino futurum gratum talem vsum, aut quando idem vsus in eiusdem domini commodum cederet.

562. **A**CTIONES autem que ratione depositi dantur, sunt duæ, quæ competit deponenti, & ipsius hæredibus aduersus depositarium, & ipsius hæredes, cum depositarius ipse male verus sit in deposito, aut hæredes ipsius facti sunt locupletiores ex eo; tunc enim datur actio aduersus hos ad restitutionem rei integre; immo & aduersus hæredem, qui nesciens rem penes testatorem depositam fuisse, alienauit eam, nec potest redimere, quia ad æstimationem rei depositæ condemnabitur per legem primam, §. finali, ff. Depositi. Altera actio, legem ei quem, ff. Depositi, ex aduerso competit depositario, & ipsius hæredibus aduersus depositorem, & ipsius hæredes, qua repetat impensas necessarias, & viles, si quas fecit in re deposita; idemque damna, si quæ passus est ex deposito, vt si quis sciens deponeret seruum qui fur esset, vel equum calcitrosium.

CAPVT XLVI.

De questione, cuius damno res in depositum data pereat, & de modo quo depositum finitur.

SUMMARIUM.

- 563. Depositum perit ponenti, nisi depositarius sit in dolo, aut lata culpa.
- 564. Qui nonnumquam tenetur de leui, ac etiam de leuissima culpa.
- 565. Casus in quibus id contingit.
- 566. De difficultate, An depositarius mercede conductus teneatur tantummodo de culpa leui.
- 567. Qui specialiter pro depositi custodia mercedem accipit, de leui quidem culpa tenetur, non tamen de leuissima.
- 568. Idem iudicium est de eo qui non pro custodia specialiter, sed pro sua opera mercedem accipit.
- 569. Modus quo depositum finitur.
- 570. Casus aliquot in quibus depositarius non tenetur depositum reddere depositori perenti.
- 571. Vbi & cuius expensis restituendum sit depositum.

572. Explicatio dubij, An lucrum partum ex deposito, restituendum sit depositori.

573. Quædam breuiter notata de deposito.

Explicatio questionis, cuius damno res data in depositum pereat aut deterioretur.

SECTIO PRIOR.

563. **S**I absque dolo, aut lata culpa depositarij, res deposita pereat, aut deterioretur; eam deponenti perire, aut deteriorari, habetur ex lege 1. Cod. Depositi; vbi expresse dicitur depositarium teneri solum de dolo, aut lata culpa. Quod etiam bona ratione confirmatur in lege 1. §. Si quoque, ff. De actionibus & obligationibus in lege 1. §. Si depositum ex se, & ordinare fit in gratiam, & commodum solius deponentis; qui si negligentem rei suæ custodem elegerit, debet, vt etiam habetur Instituis, tit. Quibus modis re contrahatur obligatio, §. Preterea, suæ facilitati impurare. Quanquam si magna sit negligentia, merito ea dolo equiparatur. Nec obstat quod in lege Si vt certo, §. 2. ff. Commodati, dicitur in deposito tantum praestari dolum; & in lege Contractus, ff. De regulis iuris, depositum dicitur recipere tantum dolum. Sic enim intelligendum est, vt doli nomine comprehendatur lata culpa, iuxta textum in lege Quod Nerua, ff. Depositi; ac illud, quod in iure lata culpa dolo comparetur, lege aduersus, §. Hęc actio, ff. Si menfor falsum modum dixerit. Atque hæc quidem vera sunt spectata vi & natura huius contractus qui in depositario exigit tantum fidem & curam gratum in custodiendo rem depositam.

564. Sed ex alio capite censori potest teneri, tum de culpa leui, tum etiam de culpa leuissima: immo, & de casu fortuito, vt bene explicat Gabr. in 4. diffinit. 15. quest. 10. art. 3. dub. vltimo, nempe si nominatim conuentum est, vt de aliquo talius, vel de omnib. teneatur; ex Cap. Bona fides, De deposito, & ex lege 1. §. Sæpe enim, ff. Depositi, quoniam contra ctus legem accipitur ex conuentione, vt dicitur in ead. lege, §. Si conuenit. Item si mora restituendi, aut doli, vel lata culpa in restituendo, vel custodiendo depositum, præcesserit culpam siue leuem, siue leuissimã, aut casum fortuitum, depositarius tenebitur de tali culpa, siue leui, siue leuissima, aut casu fortuito, etiam si apud deponentem res perierit, prout habet glossa ad tit. Cap. Bona fides, verbo De culpa. Et ratio esse potest, quod radix obligationis tunc restituendi sit iniusta acceptio.

565. Ex his autem intelligitur damnum semper ad depositarium pertinere, quando per vsum rei depositæ contra voluntatem deponentis, aut aliqua alia ratione ei non permilla, perierit ipsa deposita, aut deterior facta est. Nã talis vltus est cum dolo, qui tanquam causa damni, obligationem inducit illud refarciendi, quæ sic excludit excusationem, vt pactum iniri nequeat, quod depositarius de eo non teneatur, ex lege 1. §. Illud non probabis, ff. Depositi (vbi ratio redditur, quod id sit contra bonos mores) & ex lege Contractus, ff. De regulis iuris, & ex lege Si vnus, §. Illud ff. De pactis.

566. Ad hæc, si depositarius vltro se offerat ad custodiendum depositum, tenetur de culpa leuissima, non tamen de casu fortuito, quando deponens quærebat diligentissimum, quem depositarius exclusit offerendo se, illumque delusit. Istud docent in verbo Depositum Angelus §. 3. & Sylu. qu. 1. Tenetur etiam de eadem culpa depositarius, si depositum factum sit tantum gratia ipsius, vt notat Panorm. ad memoratum Cap. Bona fides, num. 3. Sin factum sit in vtriusque commodum, tenetur depositarius de culpa leui, non de leuissima. Similiter si factum sit in commodum quidem solius deponentis, sed depositarius ex amicitia se obtulit, & propterea deponens omisit alteri diligentiori rem suam committere, prout ex communi sententia habet Nauar. in Enchir. cap. 17. n. 181.

567. **S**PECIALIS autem difficultas est. An similiter de culpa leui tantum censensus sit teneri depositarius, qui mercede præstat rei depositæ custodiam, an etiam de leuissima? Vbi aduerte, constare quidem, cum quis recipit depoli-